

VOLOSHYN GALLERY

ПАМ'ЯТЬ НА ЇЇ ОБЛИЧЧІ. ЧАСТИНА 2

pop-up виставка в Маямі

1.04.2022 – 25.04.2022, Miami Design District, 88 NE 39 street, Miami FL 33137
Графік роботи: пн-сб з 11:00 до 20:00, та сб з 12:00 до 18:00.

Voloshyn Gallery представляє поп-ап виставку «Пам'ять на її обличчі. Частина 2».

Групова виставка українських художників «Пам'ять на її обличчі» вперше була представлена в Маямі з 5 лютого по 28 березня 2022 року. У другій частині проєкту беруть участь: Нікіта Кадан, Леся Хоменко, Ніколай Карабінович, Марія Сулименко, Влада Ралко, Євген Самборський та Олексій Сай. Куратор проєкту – Омар Лопес-Чахуд (незалежний куратор та artistic director ярмарку Untitled.Art).

Пам'ять на її обличчі — це рефлексія митців на історичні події й процеси, взаємодію минулого та теперішнього, погляд авторів на майбутнє. Художники актуалізують питання національної ідентичності, руйнування і відродження. 24 лютого 2022 року після вторгнення Російської Федерації на територію незалежної України, особливо своєчасною документацією того, що відбувається в Україні протягом останніх 8 років. Це фіксація фізичного знищення, колективної тривоги й болю. Йдеться про події, які неможливо замовчувати, про які має говорити увесь світ.

«Пам'ять на її обличчі є особливим поглядом як на минулі, так і на сучасні історичні події, які формують українську ідентичність. Митці, які беруть участь у виставці, використовують візуальну мову, що поетично зображує їхні почуття та досвід. Їхня творчість перетинає час та простір, і сягає ширшої аудиторії, допомагаючи знайти спільну мову»,— додає Омар Лопес-Чахуд (Omar Lopez-Chahoud), незалежний куратор та арт-директор UNTITLED, Art.

В рамках поп-ап виставки «Пам'ять на її обличчі. Частина 2» Voloshyn Gallery представляє роботи Нікіти Кадана із серії «Національний пейзаж» та «Стрибок тигра». Назва «Стрибок тигра» – це посилання на філософську концепцію Вальтера Беньяміна про «стрибок тигра» у минуле, щоб знайти імпульс для сучасної політичної боротьби. «Стрибок тигра» – це реконструкція саморобних списів, виготовлених зі звичайних інструментів, які використовували робітники Горлівського машинобудівного заводу під час збройного повстання в 1905 році. Протести робітників були спрямовані проти бельгійського керівника фабрики. З одного боку, ця історія повстання, пов'язана з роллю європейців у першій модернізації Донбасу. З іншого, – це історія беззаконня, трудової боротьби та революції в межах Російської імперії. У серії «Національний пейзаж» Нікіта Кадан зображує пейзаж як свідка крові, вбивств, знущань людини над людиною. Автор пропонує осмислити масове насильство в минулому, та відшукати свою ідентичність в темряві історії.

Леся Хоменко у серії живописних робіт «Дача Вернадського» рефлексує над історичною пам'яттю і робить акцент на локальному контексті. Серія картин зображує дім академіка Вернадського на Бутовій горі недалеко від селища Шишаки, де той працював над теорією про ноосферу. Під час роботи над картинами Хоменко використовувала архівні фотографії садиби академіка. Пізніше, під час поїздки туди, авторка зробила власні фото. Проте це місце заросло деревами. «Серед цих сучасних зарослів у мене виникло відчуття загубленості, невпізнання – воно і лягло в основу роботи» – каже художниця. Садиба стає уявним місцем: на картинах будинок сховався за хащами. На передньому плані – тополі, за легендою висаджені самим науковцем. А також – тіло авторки у танці, свідомо збільшене до розміру дерев.

VOLOSHYN GALLERY

Влада Ралко представляє свою серію «Знаки». У роботах художниця піднімає питання ідентичності, актуальних соціальних і політичних контекстів, занурюючись в екзистенційні глибини болю і страждання колективного тіла. Серія «Знаки» Влади Ралко є однією з найважливіших в її практиці і сьогодні. Твори із серії не мають однозначних інтерпретацій, принаймні на перший погляд. У 2008 році, коли художниця працювала над роботами, вона ніби передбачала питання «Що ж це значить?». Замість пояснення – відсутність контексту, як елемент вразливості та виклику водночас. Ралко намагається розвернути аудиторію на 180 градусів, створити своєрідне порочне коло, де кожне питання викликає сумніви через відсутність відповіді. Таким чином утворилась своєрідна рана, спочатку всередині, а потім назовні.

Нові роботи Олексія Сая містять портрети олов'яних солдатиків в діловому одязі, через які він досліджує формування класу офісного планктону. Його герої – безликі менеджери, що стають більш людяними і набувають особистісних рис внаслідок старіння і відходу від ідеалів суспільства споживання. Важливо відзначити, що Сая створює підкреслено нейтральну об'єктивну, репрезентацію реальності офісних робітників: художник не має на меті ні критикувати офісний «стиль життя», ні створювати карикатуру на нього.

Акварельні картини Марії Сулименко з проекту «Скляний світ людей і речей» прості та лаконічні, і водночас зачаровують глядача. Все, що відбувається, нагадує сповільнені, або застигли у невагомості сцени, занурені у прозоре сіре повітря. Авторка делікатно і досконало збрала усі деталі, але при цьому зберігаючи відчуття імпровізації та невимушеності. Персонажі картин існують поза часом, вони розміщені в умовному, іноді наївно окресленому просторі, образи якого відсилають швидше до підсвідомого ніж до реального.

У роботі «Taste the feeling» із серії «Прості речі» Євген Самборський осмислює пейзаж через практику пленеру, де через втручання в навколишній простір проявляються різноманітні приховані контексти або вибудовуються нові. «Кока Кола», як символ просунутої Америки, американського світу, «американської мрії». Бренд, який представлений у всьому світі, навіть в найбільш бідніших країнах, постійно нагадує про цей «смак американської мрії». Формалістичний жест автора, який помістив логотип бренду на стару зіржавілу промислову цистерну, яка просто нагадала художнику жерстяну банку від «Кока Коли». Білий надпис на цистерні асоціативно нагадує образ рафінованого щастя, який компанія роками зрощувала в головах споживачів, а зіржавіла банка – зруйновані будівлі та понівечене щастя. Цистерна з логотипом – це умовний образ репутації корпорацій, що підтримують та фінансують війну. Умовне зображення майбутнього цих корпорацій, репутація яких на світовому ринку зруйнована і непридатна до існування (як і тисячі українських будинків).

«Якнайдалі» – це мультимедійна робота Ніколая Карабіновича про уявне майбутнє. Це проєкт, який митець робив в Одесі, Києві, Генті, Амстердамі, Сент-Круа, Берліні, Цюріху, Штутгарті, Стамбулі, Тбілісі, Салоніках, Гронінгені, Антверпені, Братиславі, Чернівцях і Садагорі. Мультимедійна робота заглиблюється в мультикультурне коріння сім'ї художника, зокрема, у його грецьке походження з боку батька та єврейське коріння з боку матері, а також родинні зв'язки з Одещиною, до якої прагнули численні імперські сили. На відео видно, як туристична група подорожує автобусом Куяльницьким лиманом на околиці Одеси. Там, у печерах, єврейські жителі, у тому числі прабабуся художника, знайшли притулок на початку Другої світової війни. Фільм починається з того, що автобус заходить у фіксований кадр. Люди виходять та слідує за гідом, що веде їх до води.

VOLOSHYN GALLERY

Група стоїть біля води, слухаючи, як гід розповідає свою історію. Коли гід закінчить, екіпаж сяде в автобус і залишить кадр. Чи могли люди, які постраждали від різних катастроф, уявити, що їхні діти зустрінуться одного разу? Де могла відбутися така зустріч? Як би звучало місце їхньої зустрічі? Ці питання є ключовими для розуміння твору.

Поп-ап виставка триватиме з 1 по 25 квітня 2022 року

Партнери виставки: Fountainhead Residency Miami, Miami Design District

---

Максим і Юлія Волошини відкрили **Voloshyn Gallery** у жовтні 2016 року. У 2015 році подружжя Волошиних увійшло до списку Forbes 30 Under 30. Галерея спеціалізується на contemporary art і демонструє широкий спектр різних медіа сучасного мистецтва, проводить персональні та групові виставки.

Voloshyn Gallery представляє різноманітну виставкову програму, а також співпрацює з установами, незалежними кураторами. Одним з основних пріоритетів Voloshyn Gallery є участь у передових ярмарках сучасного мистецтва.

Серед міжнародних ярмарків, у яких галерея брала участь протягом останніх двох років: The Armory Show, Vienna Contemporary, Dallas Art Fair, Pulse Art Fair, Nada Miami, Untitled ART та Expo Chicago. Сольна презентація Жанни Кадирової від Voloshyn Gallery отримала нагороду Pulse Prize (2018), також проєкт відзначили куратори Perez Art Museum Miami.

Voloshyn Gallery є членом New Art Dealers Alliance (NADA) з 2020 року.